

El Diacrític | | Actualitzat el 12/09/2018 a les 06:00

?Ni màgic ni hòsties, l'independentisme vol la independència

«Tirar enrere ara suposa llençar amb ganes lluites i desitjos, negar tot allò que fins ara s'ha dit i fer com si res no hagués passat» | «La direcció d'ERC i qui en són les veus i les cares públiques han posat rumb no a Ítaca sinó a Convergència, aprofitant que allà ara sembla que només hi queden les restes del naufragi del PDCAT»

Pere Aragonès, vicepresident del Govern, durant l'ofrena floral al monument a Rafael de Casanova, aquesta Diada | Departament de la Vicepresidència

Dia 5 de setembre de 2018, Joan Tardà avisa que «Si algun independentista estúpid planteja imposar la independència està equivocat.» Imposar? Qui ha parlat mai d'imposar?

Dia 9 del mateix mes i any, a TV3, Gabriel Rufián diu que «és l'hora de punxar la bombolla de l'independentisme màgic i dir la veritat». Màgic? Veritat? Així que vivim il·lusionats per mentides? Quines?

Dia 10, abans de l'11, Els Matins de TV3 entrevisten per escrit, a la presó de Lledoners, Oriol Junqueras, qui assegura que no veu dreceres per a assolir la independència sense un referèndum pactat i que no s'han d'avançar eleccions perquè «Catalunya necessita estabilitat i unes institucions fortes des d'on esprèmer al màxim totes les possibilitats d'autogovern.» Que lluny que queden aquelles paraules seves, el juny de fa cinc anys, quan afirmava en una

conferència al Col·legi d'Infermeria «Doneu-me 68 diputats i declaro la independència aquesta mateixa tarda».

Així que la cosa sembla més que clara, perquè ni crec en estranyes coincidències ni m'empasso el llenguatge unionista que ara fan anar Junqueras, Rufián i Tardà, un llenguatge que personalment he combatut, junt amb ells tres, en els darrers anys i que ara tots tres, i d'altres, assumeixen com si fos «la normalitat». La direcció d'ERC i qui en són les veus i les cares públiques han posat rumb no a Ítaca sinó a Convergència, aprofitant que allà ara sembla que només hi queden les restes del naufragi del PDCAT i d'aquesta estranya illa desunida que vol ser unitària que és la Crida de Puigdemont. I aquest sembla que podria ser el seu projecte en els propers anys, o decennis, sota l'eslògan «per ampliar la base.» Confiam que la majoria d'independentistes que encara hi ha a ERC no ho permeti i continuï el camí per fer la república real, independent i sobirana, catalana i internacionalista, social i solidària...

Sincerament, em pensava que amb tots aquests arribaríem més enllà d'on som, tot i que sempre hi he desconfiat, tampoc ens hem d'enganyar. Però tot apuntava (i apunta) que ells i, sorprenentment, les restes de CyU no anaven «de farol», malgrat els advertiments de la Ponsatí. Semblava que veien clar que era ara el moment, que hi ha majoria social (justa però majoria) i que, sobretot, teníem (i tenim) prou coratge per posar la democràcia al davant de l'autoritarisme. Sempre m'equivoco i, un cop més, m'equivocava.

Alguns dels que manen a ERC, tipus Pere Aragonès, ja ho van provar en el seu congrés del mes de juliol i les bases els van dir que ampliar la base sí però no a costa de negar la possibilitat d'unilateralitat. Ara veiem com ha començat un moviment mediàtic per intentar-los convèncer i deixar la independència per més endavant, no se sap quan... Perquè ells, els que manen, es veu que ja han triat i la seva tria és dir «independència» seguint un camí que no hi porta. No cal recórrer a mi i les meves argumentacions mal construïdes i pitjor explicades per entendre-ho. Només cal mirar el passat recent i llegir el mateix Junqueras demostrant un cop i un altre que mai l'Estat espanyol ha deixat que cap de les nacions que tenia sotmeses arribés a la independència a través d'un referèndum d'autodeterminació pactat. I, vist això, les seves pròpies paraules portaven a desobeir per tirar endavant l'art de comptar-nos i, vist que érem majoria i només si ho som, establir allò que la majoria volia, vol i ves a saber si voldrà: la independència i la construcció d'un tros de país divers, solidari i sense massa desigualtats.

Què ha canviat? Doncs res que alguns no diguéssim aleshores i sempre. A l'Estat espanyol se l'haurà de combatre i se l'haurà de resistir i això no implica utilitzar la violència, que molt probablement l'Estat sí que utilitzarà, i ja en coneixem prou mostres. Tenim armes democràtiques per fer-ho i és en aquest combat que serem més encara dels que som. De fet, el mateix Junqueras en una part de la seva entrevista a Lledoners diu que el 3 d'octubre «vam ser més que l'1 d'octubre» i és evident, però per què? Doncs perquè l'1 hi vam posar el cos, perquè davant de les porres que ens volien impedir votar hi vam posar els nostres cossos i aquesta actitud sempre suma i sumarà. A no ser que tirem enrere.

Hem sentit també diverses declaracions públiques aquests darrers dies sobre tirar enrere com a recomanació per tal que els judicis de la causa general que tindrem en uns mesos arribin a bon port i les sentències siguin absolutòries o fàcils de digerir. I els hem sentit de «representants polítics» exercint de missatgers de la bona nova, en una bonica mostra més de la falsa separació de poders que tenim a l'Estat espanyol.

Tirar enrere ara potser allibera alguns dels presos polítics, potser facilita el retorn de les exiliades, potser ens allibera de les mil i una acusacions que més de mil catalanes i catalans tenim per mobilitzar-nos davant de la injustícia, la manca de democràcia i de drets bàsics, però mai ens portarà a res més enllà d'on ara som. Tirar enrere ara suposa congelar les ganes i possibilitats d'ampliar les llibertats d'aquest poble, fer la feina de vell entenimentat que no actua per prudència sinó perquè el que hi ha ja li està bé o la por li fa impossible caminar. Tirar enrere ara suposa llençar amb ganes lluites i desitjos, negar tot allò que fins ara s'ha dit i fer com si res no hagués passat.

No passa res, Convergència va estar anys i anys aturant qualsevol desig de llibertat d'aquest poble perquè el seu pacte amb els poders fàctics de l'Estat -de què la burgesia catalunyesa sempre n'ha format part- li eren beneficiosos a molts nivells. I només la superació i trencament de tots els grillons mentals que van establir Pujol i companyia a les quatre províncies va fer possible estendre el missatge republicà d'ampliació de les llibertats col·lectives i donar un nou pas col·lectiu i multitudinari cap a l'alliberament nacional i social. I a molts els va fer por que el protagonista de l'1 d'octubre no fossin els polítics anant a votar sinó fos el poble autoorganitzat defensant les urnes amb el cos i resistint de forma no-violenta.

En això estem. En triar entre assumir que no hi ha res a fer i que tornar a l'autonomia és l'únic lloc on no ens plouran cops de porra i més o en empènyer més i més fins a tornar a guanyar la iniciativa. Quan l'hem tingut hem ampliat la base i el que ha fet falta. Recular mai no ens ha situat en cap altre indret que on ja érem i ara som en reculada autonomista, una reculada a què contribueixen tots els grups parlamentaris catalunyesos suposadament republicans i el Govern de Torra i companyia. Jo continuo triant la independència i els camins possibles per arribar-hi, la desobediència i posar-hi el cos. I és en aquest procés que petarem els murs de les presons i sobreeixirem els jutjats de dignitat en demanda de més llibertat, de més igualtat i de més solidaritat.

Per això i perquè, tal com deia Rosa Parks per explicar per què va triar el camí de la desobediència civil, «Com més cedíem i obeíem, pitjor ens tractaven». I fa dies que és l'hora de deixar de cedir i d'obeir, és l'hora d'exigir que ens deixin de maltractar i que ens deixin d'amenaçar. Perquè sense el nostre consentiment, el rei no hauria tingut mai cap súbdit. I si la majoria social d'aquest tros de país vol la independència, és això el que hem de tenir, no allò que els amos ens diuen que hem de voler.